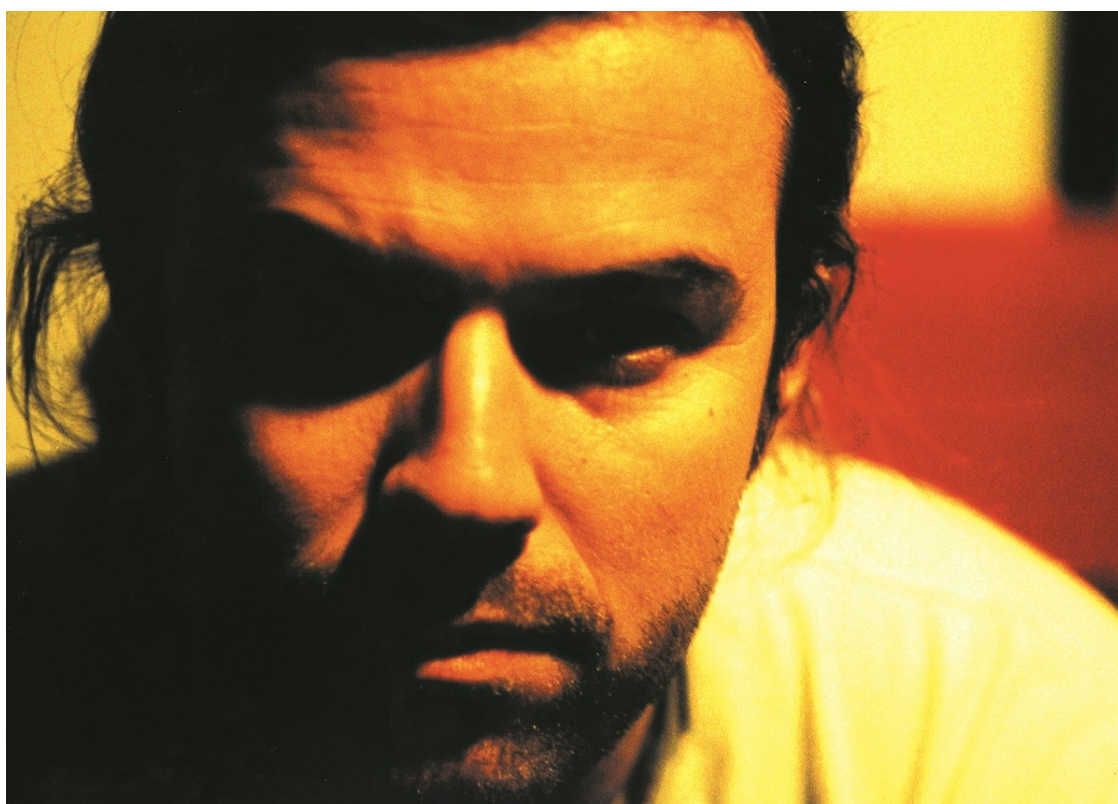

Pau Donés: «Ara tothom sap qui és Jarabe de Palo; no som un grup d'una cançó»

Recuperem la primera entrevista amb Donés, publicada l'any 1998 al número 39 d'ENDERROCK, amb motiu del segon disc amb Jarabe de Palo, 'Depende'

Pau Donés | Juan Miguel Morales

El xarop de l'èxit

Ja es diu: s'ha d'estar en el lloc adequat en el moment precís. O el que és el mateix: perquè un fet es produeixi han de confluïr un seguit de circumstàncies d'una manera favorable. Un fet passa perquè ha de passar i perquè un cúmul de factors han empès a què aquest es desenvolupi. Tot és mòbil i variable, i tot depèn de tot.

I si no, que li preguntin a en Pau Donés i els seus **Jarabe de Palo**, que de tenir de clients del seu primer treball a amics i família, van passar a vendre 500.000 exemplars de *La flaca*. Tot va dependre d'un anunci de televisió. I amb aquesta filosofia tan certa com d'estar per casa, el grup es presenta amb el seu segon disc, batejat *Depende*, capaç de vendre 100.000 còpies en 48 hores. Tot depèn de...

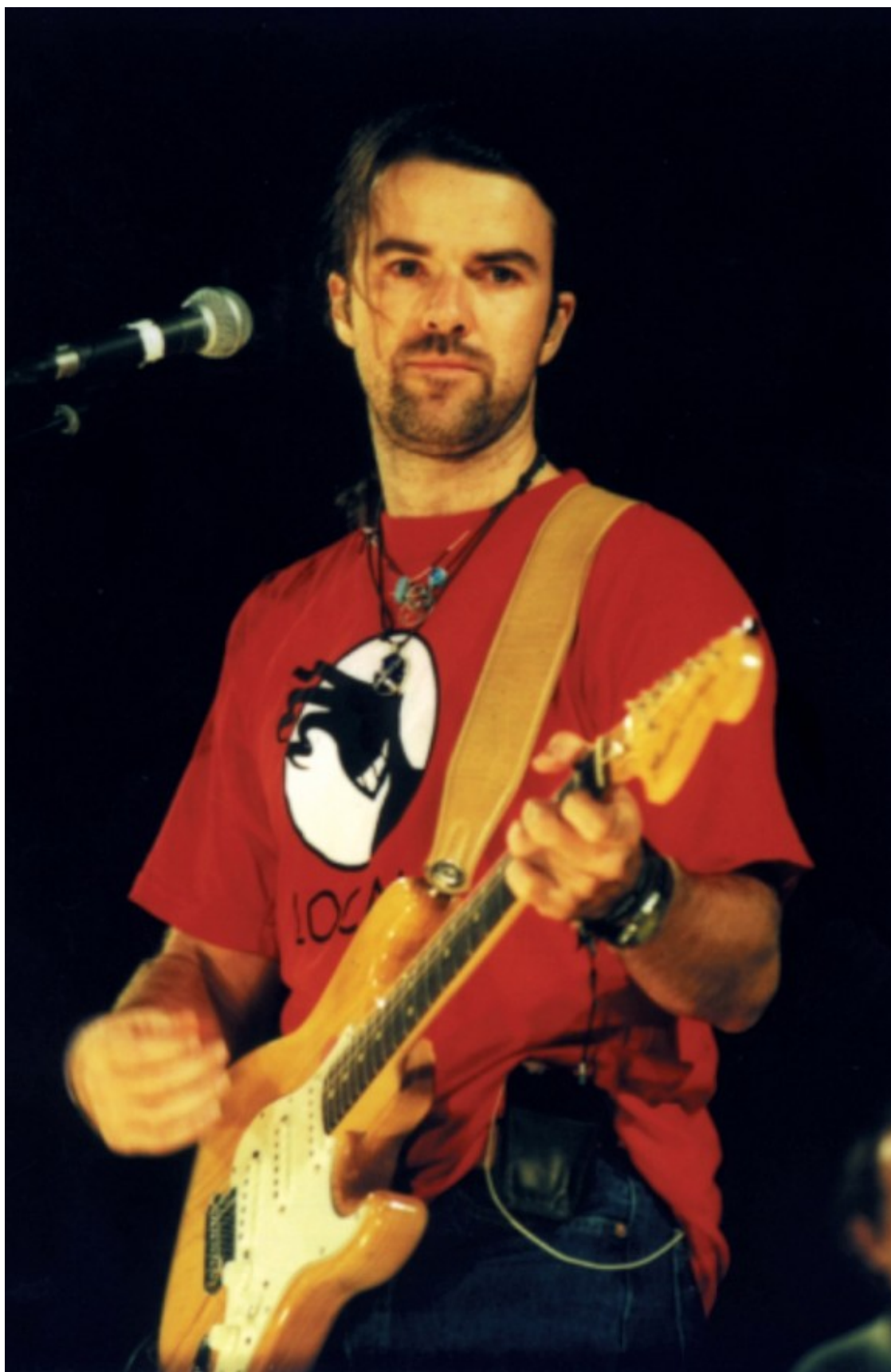
Pots veure l'entrevista original aquí.

Per molt que vulguem impedir-ho, l'estiu de 1997 sempre anirà associat a la cançó "La flaca" de **Jarabe de Palo**. Aquesta és la banda sonora i la pel·lícula: les imatges d'una atractiva cubana entrelligant-se amb les d'una banda de rock que actua des del terrat d'un gratacel, tot sota un blanc i negre lluent. És el punt de partida. Des d'aleshores el grup no ha parat. Ha actuat arreu de l'Estat i ja s'ha deixat veure per Amèrica del Sud, d'on ja ha començat a recollir els primers fruits. "La flaca" ja forma part de la tradició popular de països com Mèxic o Colòmbia.

El 30 d'octubre de l'any passat, **Jarabe de Palo** va posar fi a la seva gira de concerts i va començar a fabricar les noves peces. Moltes, però, ja s'havien compost entre concert i concert, en algun camerino o en alguna habitació d'hotel abans d'agafar el son, i és que com assegura Donés: "Per compondre no cal estar en un lloc determinat. N'hi ha prou en tenir les orelles i els ulls ben oberts i interessar-te per les coses." Alguns dels temes amb els que s'ha forjat el nou treball giren al voltant de la solitud, la tristesa que ataca algú que ha estat abandonat per un ésser estimat o els maldecaps/alegries que dona haver despatxat mig milió de discos.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=r2g0pM3PMNQ>

Depende, el segon elapé, no aporta grans novetats respecte a l'òpera prima. És a dir, que no hi hauria cap perill en penjar-li el nom de Versión 2.0, com ja han fet els nord-americans **Garbage** en el seu nou treball. Pau Donés és conscient de la trentena d'anys que li ha costat abastar l'èxit i no està disposat a esperar-ne 30 més per tornar-lo a assaborir. Doncs, què millor que continuar jugant amb els mateixos números i esperar que la grossa li torni a tocar? "Hem intentat conservar molts elements amb què vam treballar en el primer disc, el que passa és que ara hem tingut més mitjans i consentiments per part de la discogràfica, com pot ser l'haver-nos passat un parell de mesos a l'estudi de gravació a Londres." Una cosa és l'anhel del grup de continuar engruixint el seu compte corrent i una altra, molt diferent, és que a aquestes alçades de la seva carrera, i després d'estar a punt de ser enterrats amb el primer disc en el més absolut dels oblits, la banda s'hagi d'ensorrar si no aconsegueix els objectius marcats per la discogràfica: superar amb escreix la marca anterior. La pressió però, no sembla pesar sobre el cap de Pau Donés. "L'únic que volem és intentar fer les coses amb coherència. Que venguis molts discos només significa que et coneix molta gent. Res més." Un plantejament que completa amb el que sembla ser l'única fita de la banda: "Treballar amb allò que ens agrada sense que per això s'hagi d'anar a totes. Estic molt poc preocupat per si vendrem o no. L'únic important en la música és connectar amb la gent, i això ja ho fem."

Pau Donés Foto: Marc Dídac

En un primer moment es deia que aquest disc l'havia de produir Quimi Portet, què va passar?

Pau Donés: És cert que primer anàvem a enregistrar-lo amb ell, però finalment no vam poder fer-ho. No hi ha un únic motiu, sinó que van influir diverses causes. Hi havia la meva predisposició i la seva, però no va poder ser. El que importa és que les portes continuen obertes de cara a poder fer alguna cosa més endavant.

Aquest disc l'has gravat amb els mateixos músics que t'acompanyen durant els darrers mesos. Imagino que això dóna solidesa al producte. On ho has notat més?

P.D: Sobretot de cara a la preparació de les cançons per ser enregistrades a l'estudi. Cada cop que he fet una cançó l'he ensenyada a la resta del grup perquè veiessin la meva visió sobre aquella peça determinada. Ara la banda està formada per Jordi Mena (guitarres, ex**Sau**), Àlex Tenas (bateria, ex**Los Sencillos** i ex**Marc Parrot**), Dani Forcada (percussió), Marià Roch (baix, ex**Los Sencillos**) i Toni Saigi 'Chupi' (orgue i piano, ex**Els Pets**).

A banda d'aquests músics, també has col·laborat amb altra gent com Ketama. Significa això una intenció d'obrir-te a altres sons, com el flamenc?

P.D: Sí, per descomptat. La cultura de la música flamenca sempre m'ha interessat molt. El rock llatí defineix un espectre musical molt ample on entra tot. Jo sempre dic que a l'Estat espanyol estem entre tres cultures molt fortes: l'africana, l'anglosaxona i la llatino-americana. I **Jarabe de Palo** continua investigant entre l'anglosaxó i l'afrocaribeny. Pel que fa a les col·laboracions, m'encantaria treballar amb **Antonio Vega** i amb **Keith Richards**.

On té més acceptació la música de Jarabe de Palo: a Catalunya o a la resta de l'Estat?

P.D: Més o menys té la mateixa. De 70 concerts que hem fet aquest any, 10 els hem fet a Catalunya. Això significa que el 15 per cent dels bolos els hem fet aquí. A Catalunya hi ha molt interès per la música en general. També crec que hi ha una escena musical molt potent que no té res a envejar a la que hi ha a Madrid.

Sempre s'ha relacionat Jarabe de Palo amb Radio Futura. Et veus d'aquí uns anys fent recopilatoris com ells? Què et sembla el que acaben de publicar?

P.D: Em sembla bé. Hi ha hagut gent que ha volgut potenciar el morbo entre totes dues bandes, però a mi no m'importa. De tota manera, si hi ha algú que diu que ens assemblem molt a **Radio Futura** pot voler dir dues coses: que no s'han escoltat prou bé els nostres temes o que no s'ha fet amb carinyo. Tot i així, a mi m'afalaga quan diuen que m'assemblo a **Santiago Auserón** quan canto.

Creus que el públic encara continua associant Jarabe de Palo amb una cançó?

P.D: No, **Jarabe de Palo** mai ha estat un grup d'un cançó. Nosaltres primer vam ser els de "La flaca" i vam vendre 200.000 discos. Quan va sortir el segon single, "El lado oscuro", en vam vendre 200.000 més. I quan va sortir el tercer single, "Grita", en vam vendre 100.000 més. Crec que ara tothom sap qui és **Jarabe de Palo**. No som un grup d'una cançó, ni de dues. Som un grup de cançons.

No et fan por les crítiques que diran que els dos elapés són molt iguals, i que has fet tot el possible per repetir l'èxit de La flaca?

P.D: Que els dos discos són molt iguals és precisament el que vull que diguin. Això significarà que hem creat un estil, i que se'ns pot reconèixer per una manera de fer determinada.

Jarabe de Palo en directe a la Sala Bikini, 1998 Foto: Xavier Mercadé

El passat disc va estar vuit mesos sense que ningú li fes cas. Es comentava que fins i tot la discogràfica estava a punt de donar-te la carta de llibertat. Ara tot són festes de promoció i campanyes de televisió en ple agost. No se t'ha creat una mena de ressentiment contra Virgin per veure com ara recolza un producte amb el que abans no hi creia?

P.D: No, la discogràfica va fer la seva feina: va distribuir el disc entre els mitjans. En tot cas, si he de tenir alguna mena de ressentiment és contra alguns mitjans, que aleshores no el van recolzar prou bé i ara han pujat al carro.

Què has après durant aquest darrer any?

P.D: La principal descoberta ha estat que la música és principalment negoci. Un negoci molt bèstia, on els calés es mouen molt de pressa. Aquí el que menys importa és la música. Per això, actualment estic fent un curset accelerat per acostumar-me.

A Depende també has reflectit aquest sentiment?

P.D: 'Depende' és el concepte que millor defineix tot el que ens ha passat durant els darrers dos anys. I significa que la vida és del color que cadascú la pinta, no del color que et diuen que és. Un mateix dia per algú pot ser molt trist i per algú altre molt feliç.

La publicitat continua sent la millor promoció per als grups de rock del nostre país?

P.D: No tenim la sort de disposar de dos canals de televisió, com passa en molts països, que recolzin la música. Aleshores la manera d'accedir a la televisió, que és el mitjà de promoció més fort, són els espots. Això significa que hi ha gent que fica diners per promocionar música, tot i que ells també treuen un benefici d'això. La publicitat no és que faci miracles però ajuda molt.

Amb això vols dir que la gent compra allò que li venen?

P.D: No. La gent compra el que li agrada, d'això n'estic convençut.

Els primers batecs de Jarabe de Palo

Només fa un any i mig que "La flaca" forma part indiscutible de les nostres vides, però en realitat **Jarabe de Palo**, el seu creador, compta ja amb gairebé vuit anys de vida. Va ser aleshores, als inicis de la dècada, quan **Pau Donés** ?nascut en un poblet de la Vall d'Aran fa 31 anys i fill d'una família de quatre germans? va distribuir la seva primera maqueta entre les principals discogràfiques. Unes cançons que ell mateix ha definit més tard com a "desastroses". Però amb el temps els temes van madurar, es van millorar i tres anys enrere van ser tornats a enviar als principals segells del país sota l'embolcall d'una nova maqueta. A banda de les cançons, aquest cop hi va haver una altra gran diferència: el publicista i amic personal de **Pau**, Alfredo de France, va trucar personalment a la directora de Virgin i li va fer escoltar les seves cançons. Així ho recorda Lúdia Fernández: "Va haver-hi dos temes que em van fascinar: "La flaca" i "El lado oscuro". Vaig dir que volia veure el grup en directe i vaig anar cap a Barcelona. La mateixa nit vaig dir a en **Pau** que el volia fitxar per la meua companyia, però, a causa del seu caràcter previsor, s'ho va voler pensar uns dies i sé que va estar investigant coses sobre mi i sobre la companyia." Tot i que de sobte, **Jarabe de Palo** comença a rebre ofertes de diferents segells, acaba signant amb el primer que li havia mostrat interès. El mateix que durant vuit mesos el va tenir gairebé oblidat i el mateix que avui li fa guanyar tants calés com vol. Aquest estiu ha batut rècord de bolos, i ha aconseguit ser el grup espanyol més contractat amb una banda cada cop més sòlida formada per exmúsics de **Sau**, **Els Pets** i **Los Sencillos**.

Pots veure l'entrevista original aquí.